

Sagen en gunstig Overvejelse, i hvilket Tilfælde jeg vilde anse det for min Pligt at underrette min Regering om denne Tilbøjelighed etc.

Tirsdag den 22de ds., en Uge efter denne Samtale, besøgte Hr. Estrup mig i min Bolig for at sige, at han havde overvejet Sagen siden vort Møde og havde talt udførligt derom med Udenrigsministeren Baron Reedtz-Thott, som var af samme Mening som han selv, og at Baron Reedtz-Thott vilde tale med mig derom etc.

Da jeg samme Eftermiddag besøgte Udenrigsministeriet, kom Sagen paa Tale, og Baron Reedtz-Thott erklærede sig lige saa rede til at modtage til grundig Overvejelse et Forslag fra vor Regering om at genoplive Traktaten etc. Jeg gentog for ham, hvad jeg havde sagt til Konseilspræsidenten med Hensyn til den nuværende Administration, og at jeg ikke havde nogen Bemyndigelse til at gøre noget Forslag eller nogen Henstilling etc. Han erklærede, at dette vidste han fuldkommen vel, og at han og Hr. Estrup havde talt om alt dette, men at de ikke kunde se noget urigtigt i, at jeg og min Regering blev fortroligt underrettede om deres Opfattelse etc. Jeg sagde at jeg vilde anse det for min Pligt at meddele Dem denne Opfattelse fortroligt.

Omtrent en Time efter, at jeg havde forladt Udenrigsministeren, kom han til mig i min Bolig og sagde, at han havde overvejet Sagen, og at han var kommet til det Resultat, at det var hans Pligt, førend han bemyndigede mig til at give min Regering nogen Meddelelse, at forelægge den for Hans Majestæt Kongen, hvilket han kunde gøre i Løbet af en eller to Dage, hvortil jeg naturligvis svarede, at jeg vilde afvente nærmere Meddelelse fra ham.

Fredag Eftermiddag, tre Dage senere, kom Udenrigsministeren igen til mig i min Bopæl og sagde blot: „De kan skrive til Deres Regering, at Sagen vil blive gjort til Genstand for gunstig Overvejelse.“

Pag. 2797.

De forenede Staters Legation.

Kjøbenhavn, den 29de November 1892.

Kære Hrr. Minister!

Jeg sender Dem i Dag en fortrolig Depeche Nr. 129 om de dansk-vestindiske Øer, hvoraf De vil se, at jeg uden i mindste Maade at binde hverken mig selv eller Regeringen, har bragt i Erfaring, at vi kan erhverve St. Thomas og St. Jan paa samme Vilkaar som i 1867.

Jeg tror, at vi maa have en Station i de Egne, og at man vil finde, at denne er den bedste, som kan opnaas, ligesom ogsaa, at vi snart vil søge at faa en saadan, og at denne Administration kunde tage Initiativet. Dette kan nu ske, hvis man vil det; men skulde Præsidenten ikke have Lyst til at gøre noget saadant, er vi, som De vil se, ikke i mindste Maade bundne.

Det forekommer mig, at det vilde være klogt, hvis Præsidenten i sit Budskab til Kongressen vilde optage denne Sag om at sikre en saadan Station, men jeg vil selvfølgelig ikke paatage mig at give ham Raad. Der er uden Tvivl mange Grunde, hvorfor vi hellere skulde erhverve en saa glimrende Havn og i det hele eje Øerne, som ere beboede af en Befolkning, der gerne vil knytte deres Skæbne til vor, og som vil blive loyale og patriotiske Amerikanere, end besidde en Station mellem en Befolkning af en anden Nation.